

Súd: Okresný súd Skalica
Spisová značka: 3C/80/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2715202448
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Božena Michaláčová
ECLI: ECLI:SK:OSSI:2018:2715202448.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Skalica sudkyňou JUDr. Boženu Michaláčovou v právnej veci žalobcu: POHOTOVOŠŤ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, proti žalovanej: Slovenská republika, v jej mene Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu zamietá .

II. Žalovanej súd náhradu trov konania nepriznáva .

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobami doručenými Okresnému súdu Piešťany dňa 27.9.2012 domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, a to s poukazom na nesprávny úradný postup v súvisiacom exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Piešťany. Tieto žaloby boli na Okresnom súde Piešťany zaevidované pod sp. zn. 7C/199/2012 až 7C/386/2012 a následne spojené uznesením Okresného súdu Piešťany č.k. 7C/199/2012 zo dňa 10.10.2012 na spoločné konanie, ktoré bolo ďalej vedené pod spoločnou spisovou značkou 7C/199/2012. Žalobca vo svojich žalobách súčasne vzniesol námietku zaujatosti sudcov Okresného súdu Piešťany a vzhľadom na ich pomer k veci a účastníkom konania žiadal o ich vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci a o prikázanie veci inému súdu. Krajský súd v Trnave uznesením č.k. 11NcC/45/2012-15 zo dňa 22.10.2012 rozhodol, že všetci sudcovia Okresného súdu Piešťany sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci sp. zn. 7C/199/2012 a vec prikázal na prejednanie a rozhodnutie Okresnému súdu Skalica, ktorému vec napadla dňa 29.11.2012 pod sp. zn. 2C/439/2012. Okresný súd Skalica následne uznesením č.k. 2C/439/2012-79 zo dňa 24.2.2015 vylúčil predmetnú žalobu na samostatné konanie a bola jej pridelená spisová značka 3C/80/2015.

2. Žalobca sa žalobou domáhal, aby súd medzitýmnym rozsudkom určil, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Piešťany, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXX dlžníkom (povinným): X. Y., nar. XX.XX.XXXX (kde po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 2909/2010) postupom, v ktorom by správne interpretoval a aplikoval ust. § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. a rozsudkom rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi z titulu majetkovej škody sumu 908,94 eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 181,79eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a náhradu trov konania. Ďalej v žalobe uviedol, že je právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažnej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov a v pozícii oprávneného v exekučnom konaní navrhol písomným podaním postupom podľa § 38 Exekučného poriadku, zvolenému súdnemu exekútorovi vykonať

exekúciu pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXX dlžníkom: X. Y., nar. XX.XX.XXXX, pričom po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 2909/2010. Žalobca citoval ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, poukázal na zmeny v jeho znení v rôznych časových obdobiach a zdôraznil, že podľa tohto ustanovenia (platného do 31.05.2010), v exekučnom konaní je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Exekučný súd rozhodol podľa tvrdenia žalobcu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 24.02.2011 (konanie pritom začalo dňa 18.03.2010), a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 343 dní). Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si žalobca uplatňuje náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch. Nesprávny úradný postup charakterizoval: a) nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prietahov; b) vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok. Podľa tvrdenia žalobcu exekučný súd nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup a formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku vecí rozhodnutej v právnom vzťahu medzi žalobcom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným. Na jednej strane totiž existuje rozsudok rozhodcovského súdu ako exekučný titul, ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie lehoty ust. § 41 ZoRK, avšak je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný a na druhej strane nie je možné žalobcom iniciovať občianske súdne konanie, požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, lebo existenciou rozhodcovského rozsudku je tu prekážka právoplatne rozhodnutej veci, na ktorú je súd povinný prihliadať ex offico. Žalobca poukázal, že podľa platnej právnej úpravy je rozhodcovský rozsudok rovnocenným exekučným titulom s rozsudkom všeobecného súdu. V predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Žalobcovi vznikla podľa jeho vyjadrenia majetková škoda v sume 908,94eur predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úvere. Zároveň si uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávnym úradným postupom došlo podľa vyjadrenia žalobcu k zmareniu jeho legitímneho očakávania, že správnym a zákonným postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. V prípade včasného rozhodnutia exekučného súdu mohol žalobca včas a efektívne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky, lebo by vedel o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia. Postup exekučného súdu zamedzil žalobcovi správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára. Potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Žalobca si uplatňuje primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie sumu 181,79eur, t.j. 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom (hodnoty majetkového práva postihnutého procesnou deformáciou). Žalobca uviedol, že postupoval podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal Ministerstvo spravodlivosti SR o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, ktoré však do podania návrhu na žiadosť pozitívne nereagovalo.

3. Žalovaná so žalobou nesúhlasila a žiadala ju zamietnuť z dôvodu nepreukázania základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z., súčasne si uplatnila právo na náhradu trov konania. V prvom rade poukázala na neúplnosť a zmätočnosť podanej žaloby a rovnako i na nejasný titul nároku na náhradu škody, navrhla postup podľa § 43 ods. 1 O.s.p. Poukázala, že v žalobe nie je uvedená ani spisová značka exekučného konania, chýbajú relevantné údaje ako dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie veci a dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody. Žalobca nepriložil ani jeden relevantný dôkaz, v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno

má znášať sám. Podľa žalovanej nie je zrejmé, či si žalobca uplatňuje právo z titulu nerozhodnutia v zákonnej lehote, z titulu nesprávneho úradného postupu v podobe prietahov, alebo z titulu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia ako nezákonného rozhodnutia. Čo sa týka prietahov, žalobca neuvádza, aké kroky podnikol na odstránenie neželaného stavu. Žalovaná má za to, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde, keďže v zmysle § 15 ods. 1 a § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. medzi podaním žiadosti o predbežné prejednanie nároku a podaním žaloby o náhradu škody nie je dodržaná zákonná lehota 6 mesiacov. Prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody boli žalovanej doručené dňa 23.04.2012, pričom žaloba na súd bola podaná už dňa 27.9.2012. Žiadosť o predbežné prejednanie nároku mala vady, ktoré žalobca napriek opakovaným výzvam žalovanej neodstránil, neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí, preto žalovaná nárok žalobcu nepovažuje za predbežne prerokovaný. Podmienkou úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody je 1/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, 2/ vznik škody a 3/ príčinná súvislosť medzi nimi, pričom musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne. Vo veci samej žiadala žalobu zamietnuť ako neodôvodnenú a nepreukázanú. Žalovaná má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd Slovenskej republiky. K nesprávne úradnému postupu ďalej uviedla, že namietaným má byť jednak samotný spôsob rozhodnutia (zamietnutie žiadosti), ako i skutočnosť, že k vydaniu rozhodnutia malo dôjsť po zákonom stanovenej lehote. Zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia súdom nemôže byť nesprávnym úradným postupom na účely zákona č. 514/2003 Z.z. a nemôže ísť ani o zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Z ust. § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. a § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je o.i. nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý toto rozhodnutie zmení alebo zruší v konaní o opravnom prostriedku. Táto podmienka nie je splnená, zákonnosť/nezákonnosť nie je možné posudzovať v tomto konaní. Vnútroštátny súd má povinnosť ex officio preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu a skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy (uznesenie ÚS SR z 03.03.2011, č. k. IV.ÚS 60/2011-13, uznesenie NS SR z 13.10.2011 sp. zn. 3Cdo/146/2011, 3MCdo/11/2010 a 5Cdo/291/2010). K nesprávne úradnému postupu spočívajúcemu v rozhodnutí po 15-dňovej lehote žalovaná poukázala, že zo samotnej dikcie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že táto lehota sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia, ale týka sa prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie. Pokiaľ ide o existenciu prietahov v konaní, žalovaná citovala § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. (v znení účinnom od 1.1.2013) a upriamila pozornosť na to, že možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, v ktorom sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Žalobca nepreukázal, že by podal sťažnosť na prietahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti alebo že by existovalo niektoré z vyššie uvedených rozhodnutí. Otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, je kompetentný preskúmať len Ústavný súd SR. Žalovaná vzniesla námietku premĺčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia pred dňom 23.4.2009 (t.j. tri roky pred dňom, kedy boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku). Rovnako mala za to, že žalobca nepreukázal jednak existenciu a ani výšku škody, uplatnené nároky považuje za hypotetické. Žalobca neuvádza, či vecné náklady predstavujú podľa § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. skutočnú škodu alebo ušlý zisk, neuniesol bremeno tvrdenia. Okrem toho žalobca nepreukázal existenciu dlžníka, existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia ani nevyožiteľnosť pohľadávky. Nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, že nie je možné vymôcť pohľadávku od dlžníka. Rozhodnutie o zamietnutí iba preukázalo nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom, žalobca však mal možnosť získať iný exekučný titul, a to napríklad podaním žaloby na súd. Ak by aj nastala taká situácia, žalobca by musel preukázať, že by mu súd priznal požadované nároky a tiež to, že pohľadávky sú nevyožiteľné v dôsledku pochybenia okresného súdu, bez ktorého by inak došlo k riadnemu vymoženiu pohľadávky. Túto skutočnosť však žalobca nepreukáže s ohľadom na to, že niektorí dlžníci sú insolventní, niektorí by boli po smrti, atď. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, žalovaná nemá za preukázanú tak vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že

by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. Vznik nemajetkovej ujmy u právnických a fyzických osôb je odlišný. V danom prípade si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby zúčastňujú, lebo im ujma priamo nevzniká. Žalobca uvádzaný zánik podnikateľských aktivít a plánov bližšie nekonkretizuje. Požadovaná náhrada vo výške 20 % z istiny nie je podložená reálnymi skutočnosťami, žalovaná považuje spôsob určenia náhrady nemajetkovej ujmy za krajne nesprávny. Okrem toho je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadostučinením. Pri priznávaní nemajetkovej ujmy sa prihliada aj na rozpor s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa žalovanej nemožno opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti žalobcu. Predmetom exekučných konaní boli pohľadávky zo spotrebiteľských úverov, pričom žalovaná upriamila pozornosť na to, že úverové zmluvy mali formulárový charakter a obsahovali vopred pripravené zmluvné podmienky jednostranne určené veriteľom, ktoré sú nevýhodné pre spotrebiteľov a ktorých zjavným cieľom je zbaviť spotrebiteľov práv, ktoré im vyplývajú z právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Žalovaná konštatovala, že praktiky žalobcu sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušovanie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť žalobcu podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúce slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. Súdy v prípade posudzovania návrhu žalobcu musia preto zvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú, s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu. Záverom žalovaná poukázala i na absenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom/nezákonným rozhodnutím a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu.

4. Žalobca sa k vyjadreniu žalovanej nevyjadril.

5. Súd nariadil na prejednanie veci samej pojednávanie, predvolanie na pojednávanie bolo stranám sporu doručené riadne a včas. Právny zástupca žalobcu ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní s poukazom na zásadu hospodárnosti konania, nežiadal o odročenie pojednávania z dôvodu jeho neprítomnosti a súhlasil, aby súd vec rozhodol bez jeho prítomnosti. Žalovaná sa zo svojej neúčasti na pojednávaní ospravedlnila, nežiadala o odročenie pojednávania.

6. Súd v súlade s § 180 C.s.p. rozhodol, že pojednávanie sa bude konať v neprítomnosti riadne predvolaných strán sporu a otvoril pojednávanie. Vo veci bolo možné rozhodnúť aj bez vypočutia strán na základe listinných dôkazov. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom žaloby, písomným vyjadrením žalovanej, pripojeným exekučným spisom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 6Er/741/2010 ako i ostatným obsahom spisu a zistil tento skutkový stav veci:

7. Z pripojeného spisu Okresného súdu Piešťany sp. zn. 6Er/741/2010 mal súd preukázané, že dňa 28.04.2010 podal súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý na Okresný súd Piešťany žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného POHOTOVOST', s.r.o. proti povinnému: X. Y.Š., J.. XX.XX.XXXX pre vymoženie istiny 168,62 € s príslušenstvom. Exekučným titulom v danej veci bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s., so sídlom v Bratislave sp. zn. SR 14594/09 zo dňa 04.11.2009. Okresný súd Piešťany uznesením č.k. 6Er/741/2010-16 zo dňa 27.01.2011 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, pretože mal za to, že exekučným titulom priznaná pohľadávka vyplýva zo spotrebiteľskej zmluvy a že nebola platne založená právomoc rozhodcovského súdu na prejednanie a rozhodnutie sporu medzi účastníkmi tejto zmluvy z dôvodu, že rozhodcovská doložka je neprijateľná zmluvná podmienka, a preto je absolútne neplatná podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Tým bolo vyvrátené tvrdenie žalobcu uvedené v žalobe, že súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 24.02.2011.

8. Žalobca použil prostriedky procesného útoku v rámci podanej žaloby. Opísal skutkové tvrdenia (existencia exekučného konania vedeného na Okresnom súde Piešťany v prospech žalobcu ako oprávneného proti povinnému: X. Y., nar. XX.XX.XXXX, v ktorom mala žalobcovi v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu vzniknúť majetková škoda a nemajetková ujma) a navrhol vykonať dôkazy oboznámením sa s obsahom príslušného spisu exekučného súdu, ako aj doložením spisového materiálu o predbežnom prejednaní nároku. Iné návrhy na vykonanie dôkazov

žalobca neoznačil. Žalovaná uplatnila prostriedky procesnej obrany vo svojom vyjadrení k podanej žalobe. Žalovaná v zásade nepoprela skutkové okolnosti uvedené žalobcom, pokiaľ ide o existenciu exekučného konania a rozhodnutia súdu, avšak poprela skutkové tvrdenia žalobcu o vzniku a výške škody, keď podľa žalovanej postupom exekučného súdu nemohla vzniknúť žalobcovi škoda a nemajetková ujma, nakoľko neboli splnené predpoklady pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, pričom výšku škody a nemajetkovej ujmy žalobca nepreukázal. Okrem toho žalovaná vznesla hmotnoprávnu námietku, a to námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia pred dňom 23.4.2009 (t.j. tri roky pred dňom, kedy boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku).

9. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2012 (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.

10. Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

11. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

12. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

13. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

14. Podľa § 16 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Každý je povinný bez zbytočného odkladu na požiadanie príslušného orgánu, ktorý koná v mene štátu, písomne oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre predbežné prerokovanie nároku.

15. Podľa § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

16. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučiniením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

17. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

18. Podľa ustanovenia § 19 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov právo v znení platnom a účinnom ku dňu zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode.

19. Podľa ustanovenia § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení platnom a účinnom ku dňu zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia, lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

20. Podľa článku 48 ods. 2 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

21. Podľa článku 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

22. Podľa ustanovenia § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení platnom a účinnom ku dňu doručenia žiadosti o udelenie poverenia súdu (do 31.5.2010), súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

23. Podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.5.2010, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

24. V súvislosti s námietkami žalovanej o predčasne podanej žalobe, ako aj o neúplnosti žaloby, súd konštatuje, že neboli dôvody na zastavenie konania v zmysle § 161 ods. 1, 2 C.s.p. V danej veci nebolo sporné, že žiadosť o predbežné prejednanie nároku bola na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky doručená dňa 23.04.2012. Medzi podaním žiadosti o predbežné prejednanie nároku a podaním žaloby (27.9.2012) nebola dodržaná zákonná lehota 6 mesiacov. Táto však uplynula počas tohto konania. Bolo preto právne irelevantné, že lehota nebola dodržaná ku dňu podania žaloby. Bolo nesporné, že nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov zo strany žalovanej uspokojený nebol. Tým súd mal splnenú podmienku zo strany žalobcu podľa § 15 a 16 zákona č. 514/2003 Z.z. predbežne prerokovať nárok na náhradu škody s nadriadeným orgánom, ako podmienku právomoci súdu vo veci konať a rozhodnúť. Z uvedeného dôvodu tiež súd nevykonával dôkaz pripojením spisu o predbežnom prejednaní nároku, keď táto skutočnosť nebola popretá žalovanou.

25. Súd neodmietol žalobu žalobcu podľa ust. § 129 ods. 1, 3 C.s.p., nakoľko podľa názoru súdu žaloba v danej veci zodpovedá ustanoveniu § 127 ods. 1, 2 a § 132 ods. 1 C.s.p., keď žalobca uviedol čoho sa domáha, voči komu a z akého dôvodu, a preto nič nebránilo vecnému prejednaniu tejto žaloby.

26. Súd z vykonaného dokazovania vyvodil ten právny záver, že predmetom konania je žalobcom uplatnený nárok na náhradu majetkovej škody v sume 908,94€ a náhradu nemajetkovej ujmy v sume 181,79€ podľa zákona č. 514/2003 Z.z. za nesprávny úradný postup Okresného súdu Piešťany ako exekučného súdu v súvislosti s exekučným konaním vedeným na súde pod sp. zn. 6Er/741/2010. Žalobca nesprávny úradný postup charakterizoval: a) nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov; b) vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok.

27. Súd vychádzal z toho, že zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je osobitnou zodpovednosťou a zodpovednosťou objektívnou (bez ohľadu na zavinenie). Všetky zákonné podmienky vzniku tejto zodpovednosti musia byť splnené kumulatívne. Pri nesplnení čo i len jednej podmienky zodpovednosť za škodu nevznikne. Pri splnení všetkých podmienok naraz sa zodpovednosť za škodu nemožno zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za

škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sú: 1/ nesprávny úradný postup, 2/ vznik a existencia škody, 3/ príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou.

28. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie, lebo znaky nesprávneho úradného postupu má aj nečinnosť štátneho orgánu alebo jeho činnosť, ktorá nie je vykonaná v stanovenej lehote alebo v lehote, ktorá zodpovedá právu na prejednanie veci „bez zbytočných prieťahov“ /čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky/ (por. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30.6.2010 sp. zn. 5 Cdo 126/2009).

29. Súd má za to, že exekučný súd postupoval v súlade so zákonom. V predmetnej exekučnej veci začalo exekučné konanie na podklade rozhodcovského rozsudku, pričom žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu za účinnosti zákona, ktorý určoval zákonnú lehotu na udelenie poverenia, táto však neplatila pre exekučné tituly podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku a takým exekučným titulom je aj rozhodcovský rozsudok. Z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že zákon upravuje procesnú lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre prípad, že exekučný súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku nevyplýva, že lehota 15 dní by sa mala vzťahovať na prípad, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Naopak, zákon takúto lehotu v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu neukladá (nálež Ústavného súdu Slovenskej republiky z 10.7.2013 č. k. II. ÚS 520/2012-39).

30. Súd na základe vyššie uvedeného preto konštatoval, že v danom prípade k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu nedošlo (z pohľadu tvrdeného nedodržania zákonnej lehoty).

31. Čo sa týka prieťahov v konaní súd zhodne s vyjadrením žalovanej uvádza, že otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, je kompetentný preskúmať len ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd Slovenskej republiky na podklade ústavnej sťažnosti. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov. Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvom stupni zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktoré môžu porušiť právo fyzických a právnických osôb na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, môžu byť aj súdy vyššieho stupňa - krajský súd, najvyšší súd (porovnaj napr. dôvodová správa k zákonu č. 412/2012 Z.z.).

32. Súd má za to, že aj keď § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom ku dňu podania žaloby neobsahuje ustanovenia o právomoci prvostupňového súdu rozhodovať vo veciach náhrady škody z titulu prieťahov v konaní až po právoplatnom rozhodnutí oprávneného orgánu o sťažnosti proti prieťahom v konaní, tak z dôvodovej správy týkajúcej sa poslednej novelizácie zákona č. 514/2003 Z.z. jednoznačne vyplýva, že takýmto spôsobom bolo potrebné k citovanému ustanoveniu zákona pristupovať vždy. Novela nezaviedla nič nové, len explicitne vyjadrila, čo bolo zrejmé už pred účinnosťou novely. K doplneniu ust. § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. zákonodarcu nepochybne viedla skutočnosť, že práve z dôvodu absencie explicitného vyjadrenia povinnosti súdu vychádzať aj pri posudzovaní nárokov vyplývajúcich z tvrdeného nesprávneho úradného postupu z rozhodnutí oprávneného orgánu o sťažnosti proti prieťahom v konaní (s tým, že takéto nie je v právomoci prvostupňového súdu) prichádzalo v praxi k nejednotnosti vo výklade citovaného zákona a zrejme i k nejednotnosti v konaní pred súdmi. Uvedené podľa názoru súdu vyplýva z bodu 7 dôvodovej správy k návrhu zákona č. 508/2010 Z.z., ktorý novelizuje zákon č. 514/2003 Z.z., podľa ktorej návrh vychádza z platnej úpravy, nakoľko existuje možnosť domáhať sa ochrany svojich práv využitím inštitútu ústavnej sťažnosti v súlade s ustanovením § 127 ods. 1 Ústavy SR.

33. Žalobca do vyhlásenia rozsudku súdu nepreukázal, že by sa viedlo disciplinárne konanie, riešila sa opodstatnená sťažnosť na prieťahy v konaní, ani že by existovalo právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, príp. Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým by bolo v exekučnej veci, od ktorej si uplatňuje nárok na náhradu škody a nemajetkovú ujmu v tomto konaní, konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

34. K nesprávnemu úradnému postupu, ktorý mal podľa tvrdení žalobcu spočívať vo vykonaní úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok, súd uvádza, že v exekučnom konaní súd nepreskúmaval vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizoval svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona, a to z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t.j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na množstvo rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v ktorých zaujal jednoznačné stanovisko o tom, že exekučný súd oprávnené a ex offo skúma exekučný titul tak z hľadiska materiálneho ako aj formálneho i v exekučnom konaní (napr. 3Cdo/58/2013 z 3.7.2013, 3Cdo 46/2013 z 14.5.2013, 3Cdo 76/2013 z 3.7.2013). Exekučným titulom v danej veci bol rozhodcovský rozsudok. V exekučnom konaní je súd zo zákona oprávnený a povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok i z hľadísk vymedzených v ustanovení § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 26.9.2011 sp. zn. 3 MCdo 11/2010). Už v štádiu rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je exekučný súd konajúci o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku oprávnený aj bez návrhu (ex offo) okrem iného i skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 10.10.2012 sp. zn. 6 Cdo 105/2011).

35. Nesprávny úradný postup možno vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou predpísaného postupu štátneho orgánu, alebo účelu postupu štátneho orgánu, či už súvisí alebo nesúvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu a ak tento postup nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 24/04). Samotné rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia tak nemožno považovať za nesprávny úradný postup súdu, pretože postup súdu našiel vyjadrenie v rozhodnutí, nebol neefektívny (rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky z 29.6.1999 sp. zn. 2 Cdom 129/97). Výsledkom rozhodovacej činnosti súdu je, že súd žiadosti o vydanie poverenia vyhovie, alebo žiadosť zamietne. Zo zákona nevyplýva, že kogentne musí vždy súd žiadosti vyhovieť. Práve táto rozhodovacia činnosť je podstatou súdnicтва a nemožno ju vyhodnotiť ako nesprávny úradný postup (uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky z 25.8.2009 sp. zn. 25 Cdo 1018/07).

36. Z týchto skutočností potom vyplýva, že žalobca nesplnil prvú podmienku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, keď nepreukázal nesprávny úradný postup. Súd v konečnom dôsledku dospel k záveru, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno ani pokiaľ ide o ostatné predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci nesprávnym úradným postupom, keď v konaní nepreukázal vznik škody a ani príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a škodou.

37. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk. Skutočnou škodou sa aj v zmysle § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného. Ide v podstate o rozdiel v hodnote poškodeného majetku pred spôsobením škody a po spôsobení škody na majetku. Ušlý zisk predstavuje to, čo poškodenému ušlo v dôsledku spôsobenia škody; inak povedané v dôsledku spôsobenia škody nedošlo k zväčšeniu (rozmnoženiu) majetku, hoci sa to pri predpokladanej činnosti dalo očakávať.

38. Vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. Teda nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa zákona č. 514/2003 Z.z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku žalobcu, ktoré bolo priamo a nesprostredkované spôsobené práve a len týmto postupom; teda postupom, ktorý by bol z hľadiska zmenšenia majetku žalobcu rozhodujúcim, t.j. ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, jeho majetok by sa nezmenšil.

39. Strany sporu majú procesnú dôkaznú povinnosť, t.j. povinnosť uviesť dôkaz na preukázanie tvrdených skutočností. Procesný dôsledok spojený s dôkaznou povinnosťou môže mať za následok neunesenie dôkazného bremena. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie za predpokladu, že ňou tvrdená skutočnosť nebola inak preukázaná, nepriaznivé následky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe ostatných vykonaných dôkazov.

40. Žalobcom tvrdená majetková škoda v sume 908,94 € mala predstavovať náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá podľa jeho tvrdenia viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úver.

41. Žalobca napriek márnemu poučeniu podľa § 154 Civilného sporového poriadku svoje tvrdenia o škode v žalobe všeobecne popísané žiadnym spôsobom nepreukázal a ani do doby vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie nepredložil alebo neoznačil žiadne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom určenie výšky škody v žalobe nie je dôkaz o vzniknutej škode. Žalobca len v rámci ospravedlnenia svojej neúčasti na pojednávaní uviedol, že si nechal znaleckým ústavom Ekonomická univerzita v Bratislave vyhotoviť znalecký posudok č. 1/2014 preukazujúci výšku majetkovej škody, ktorý sa v origináli nachádza na Okresnom súde Skalica v spise sp. zn. 9C/112/2012. Poukázal, že súdu bola v konaní preukázaná škoda minimálne vo výške uvedenej v znaleckom posudku. Na Okresnom súde Skalica nikdy neexistoval senát 9C a nie je tu evidované žiadne konanie pod sp. zn. 9C/112/2012, preto súd nemohol vykonať dokazovanie oboznámením sa s predmetným znaleckým posudkom. Žalobca nezrejmil, čo je obsahom tohto posudku a akým spôsobom by mohol prispieť k preukázaniu konkrétnej majetkovej škody uplatnenej žalobcom v tomto konaní, a či sa znalecký posudok zaoberá postupom exekučného súdu v konaní sp. zn. 6Er/741/2010. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal z akého dôvodu sa nemôže domáhať plnenia od povinného na základe žaloby pred všeobecným súdom. Súd sa nestotožňuje s tvrdením žalobcu, že by vydaním rozhodnutia o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došlo k založeniu prekážky veci rozhodnutej. V prípade, že exekučný súd odmietol udeliť poverenie na vykonanie exekúcie z dôvodu absolútne neplatnej rozhodcovskej doložky, ktorá mala založiť právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať a rozhodnúť, stáva sa rozhodcovský rozsudok nulitným aktom (paaktom), ktorý netvorí prekážku res iudicatae. Tomu nasvedčuje aj právna prax, žaloby množstva iných veriteľov na zaplatenie pohľadávok nevykonaných v predošlých exekučných konaniach v dôsledku nevykonateľných exekučných titulov (aj rozhodcovských rozsudkov) sú súdmi bez problémov prejednávané a rozhodované. Žalobca tak v konaní nepreukázal reálny vznik škody v tvrdenej sume 908,94€ a rovnako nepreukázal ani existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a tvrdenou škodou.

42. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na nemajetkovú ujmu uplatnenú žalobou v tomto konaní, túto môže súd priznať s ohľadom na § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. Žalobca svoj nárok o náhradu nemajetkovej ujmy odôvodnil tým, že márnym plynutím času boli reálne ohrozené jeho legitímne očakávania, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Žalobca si uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie sumu 181,79eur, t.j. 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje s prihliadnutím najmä na a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b/ závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Súd má za to, že tak, ako sú v zákone koncipované tieto podmienky, vzťahujú sa skôr na poškodeného - fyzickú osobu, okrem písm. b/. Napriek tomuto však ani nemajetková ujma sa nepriznáva automaticky len na základe konštatovania nedodržania zákonnej lehoty, keď aj tu platí povinnosť jej preukázania. Rovnako ako pri vzniku škody je poškodený povinný nielen tvrdiť, ale aj preukázať vznik nemajetkovej ujmy, resp. uviesť skutočností, na ktorých základe bude možné podľa zákonom určených kritérií posúdiť vznik a rozsah ujmy. Žalobca nepreukázal tvrdenia, že nesprávnym úradným postupom exekučného súdu bola vyvolaná situácia, ktorá ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobilá neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Žalobca v danom prípade nepreukázal tvrdené následky nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, keď nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy,

ako objektívne zistiteľného stavu, ktorého existencia musí byť preukázaná nad všetky pochybnosti a ani jej závažnosť a okolnosti vzniku tvrdenej ujmy, a tak neunesol dôkazné bremeno ani o tejto časti žaloby. Súd zároveň nevidel žiaden dôvod pre finančnú satisfakciu vo forme nemajetkovej ujmy.

43. Podľa názoru súdu sa žalobca snaží predmetnou žalobou eliminovať po finančnej stránke svoje nesprávne obchodnoprávne rozhodnutia vo svojej podnikateľskej aktivite. Nepochybne žalobcovi musela byť všeobecne známa vzhľadom na predmet jeho podnikania (poskytovanie úverov z vlastných zdrojov), a to ešte pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie, rozhodovacia prax všeobecných súdov v danej problematike rozhodcovských rozsudkov. Z množstva exekučných konaní, ktoré sú vedené na všetkých súdoch Slovenskej republiky je súdu známe, že žalobca využíval práve rozhodcovské doložky a o jeho nárokoch rozhodovali rozhodcovské súdy, ktoré nerešpektovali ustanovenia právnej úpravy o ochrane spotrebiteľov a priznávali žalobcovi aj také plnenia, ktoré boli nedôvodné pre zjavne neplatné zmluvné podmienky. V tejto súvislosti súd nad rámec prejednávanej veci poukazuje aj na spôsob uplatnenia majetkovej škody a nemajetkovej ujmy zo strany žalobcu. Je známou skutočnosťou, že žalobca podal na súdy Slovenskej republiky množstvo žalôb, ktoré sa týkajú tých istých účastníkov a ich skutkový základ je rovnaký (oneskorené rozhodnutie súdu v exekučnom konaní a z toho vyplývajúci nesprávny úradný postup exekučného súdu). Súdu je zároveň z jeho rozhodovacej činnosti známe, že v súvislosti s jedným rozhodnutím exekučného súdu v jednom exekučnom konaní - zamietnutím žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (teda v súvislosti s jedným tvrdeným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu) žalobca podáva dve žaloby, jednu s interným označením žalobcu „NZZP“ a druhú s označením „ISTINA RS“. V žalobe s označením „NZZP“ žalobca požaduje zaplatenie majetkovej škody v sume 125,- € a nemajetkovej ujmy vyčíslenej v sume 55,- € za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu. Súd na tomto mieste považuje za potrebné poukázať aj na to, že v jednotlivých žalobách nekorešponduje žalobcom tvrdený dátum rozhodnutia súdu so skutočným dátumom rozhodnutia, keď exekučný súd vydal predmetné rozhodnutie aj niekoľko mesiacov pred žalobcom tvrdeným dátumom, a preto žalobcom vyčíslené omeškanie exekučného súdu (a z toho plynúce aj vyčíslenie nemajetkovej ujmy) je zavádzajúce a nesprávne. V žalobe s označením „ISTINA RS“ žalobca zasa požaduje zaplatenie majetkovej škody v sume predstavujúcej náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá podľa tvrdenia žalobcu viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu a nemajetkovej ujmy vyčíslenej v sume 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom. Žalobca si tak v súvislosti s jedným a tým istým tvrdeným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu uplatňuje dvakrát nemajetkovú ujmu, pričom v každom prípade používa iný spôsob výpočtu jej výšky.

44. Na základe vyššie uvedených skutočností súd dospel k záveru, že v tejto veci neboli preukázané zákonné predpoklady vzniku zodpovednosti žalovanej podľa zákona č. 514/2003 Z.z., a preto súd žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol. Len pre úplnosť súd uvádza, že žalobca vo svojom žalobnom petite žiadal najprv vo veci rozhodnúť tzv. medzitymnym rozsudkom (§ 214 C.s.p.). K tomu súd uvádza, že ak súd uzná, že je tu dôvod pre postup podľa § 214 C.s.p., môže vydať medzitymný rozsudok aj bez návrhu strany sporu. Ak súd takému návrhu na vydanie medzitymného rozsudku nevyhoví, nevydáva o tom zvláštne rozhodnutie a s týmto návrhom sa nemusí vyporiadať v odôvodnení rozhodnutia o veci samej.

45. Pokiaľ ide o vznesenú námietku premlčania zo strany žalovanej, súd uvádza, že premlčanie sa podľa ustálenej súdnej praxe skúma len u existujúceho nároku. Preto, keď súd dospel k záveru, že nárok žalobcu nevznikol, vznesenou námietkou premlčania sa už nezaoberal.

46. Súd rozhodol o trovách konania podľa ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania. V sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t.j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti neúspešnej strane. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. Vzhľadom k tomu, že súd vo veci samej žalobu zamietol v celom rozsahu, nárok na náhradu trov konania vznikol žalovanej, a to v plnom rozsahu, nakoľko žalobca nebol v konaní ani čiastočne úspešný. Súd však žalovanej náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že podľa obsahu spisu žalovanej doposiaľ žiadne trovy konania nevznikli. Pri tomto závere súd vychádza aj z rozhodovacej činnosti tunajšieho súdu v iných, z hľadiska obsahu uplatneného nároku obdobných konaní za účasti totožných strán sporu ako v tejto veci, v ktorých boli

žalovanej právoplatne priznané nároky na náhradu trov konania, avšak žalovaná si tieto ani na výzvu súdu nevyčísliła.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona. Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z.z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).